

JULIA MAVIMBELA

KÖZÖSSÉGI VEZETŐ DÉL-AFRIKÁBAN

Írta: Lucy Stevenson Ewell

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

Julia segített elindítani a Nők a Békéért mozgalmat. Ez a csoport az egységet és békét hirdette Dél-Afrikában.

Ő volt a Dél-afrikai Johannesburg templom egyik első templomszolgája.

Julia tanító volt. Olvasni tanította a gyermekeket, miközben a kertjében dolgoztak.

Julia keresztelkedése után tizenhárom évvel Dél-Afrikában megszűntek azok a törvények, amelyek elválasztották a fekete embereket a fehérektől.

70,000

Dél-Afrikában jelenleg majdnem 70 000 tagja van az egyháznak.

Dél-Afrikában 11 hivatalos nyelv létezik.

Julia megtörölte a homlokát. Aztán kezébe vette az ásót, és ásni kezdett. A körülötte lévő talaj most csak egy földhalom volt. De hamarosan gyönyörű kertté változik.

Nehéz idők jártak a feketékre Dél-Afrikában. A törvények elküldötték a feketéket a fehérektől. Sok feketét arra kényszerítettek, hogy elhagyják az otthonukat, és bizonyos területeken lakjanak, távol a fehérektől. És nem is szavazhattak. A községben, ahol Julia lakott, erőszak ütötte fel a fejét, és emiatt bezártak az iskolák. Néha veszélyes volt kint lenni.

De ez nem állította meg Juliát. Szeretett volna tenni valamit, ami jóságot hoz a közösségébe. Ezért kezdett kertészkedni.

Néhány gyermek látta, ahogy Julia dolgozik. „Segíthetünk?” – kérdezték.

„Hát persze” – felelte Julia. Mindegyiküknek adott egy ásót. Megmutatta, hogyan kell fellazítani a földet, és kiásni a gyomot.

„Ássuk fel a keserűség talaját, vessük bele a szeretet magját, és lássuk, milyen gyümölcsöket hozhat számunkra – mondta. – A szeretet csak a másoknak való megbocsátásból fakad.”

Teltek-múltak a hetek, és egyre több növény nőtt ki. Mások is eljöttek a kertbe dolgozni. Kihúzták a magas gyomokat. Még több magot vetettek. Megöntözték a növényeket. Julia boldog volt, hogy ennyi embert látott segíteni.

Egy nap Julia találkozott két fiatal férfival. Julia meglepődött, mert erre a környékre ritkán jött fehér ember. Elmondták, hogy misszionáriusok. Julia meghívta őket az otthonába, hogy elmondják az üzenetüket.

Amikor Julia fia meghallotta, hogy jönnek, ledöbbsent. „Miért hívtad meg őket? – hüledezett. – Hiszen ők fehérek. Nem biztonságos.”

„A szeretet csak a másoknak való megbocsátásból fakad.”

De Julia bízott a misszionáriusokban. „Ezek a férfiak mások – felelte. – Ők békességet prédikálnak.”

Amikor megérkeztek a misszionáriusok, Julia szívesen fogadta őket. Az egyikük meglátott egy fényképet a kandallópárkányon. Julia esküvőjén készült.

„Ki ez?” – kérdezte a misszionárius, a fényképre mutatva.

„John, a férjem – Julia lehajtott a fejét. – Meghalt egy autóbalesetben.”

A misszionárius bólintott. „Hisszük, hogy a családok örökre együtt lehetnek, azután is, hogy a tagjai meghaltak.”

A béke érzése árasztotta el Juliát. Örült, hogy Isten tervéről tanulhat, és továbbra is találkozott a misszionáriusokkal. Julia szívében úgy növekedett az evangélium szeretete, mint a növények a kertjében. Hamarosan elhatározta, hogy megkeresztelkedik.

Az egyházban Julia rengeteg új emberrel ismerkedett meg. Voltak ott feketék. És voltak fehérek. De mind együtt szolgáltak és tanultak.

Julia megmutatta az egyházban a gyermekeknek, hogyan segíthetnek a kertjében. „Olyan gyengédnek kell lennünk a szívünkben, mint amilyen puha ez a föld – mondta. – Helyet kell készítenünk magunkban az evangéliumnak. Helyet kell adnunk a szeretetnek.” ●